

De ziel in het hiernamaals Deel 2

Profetisch Woord neergeschreven door Bertha Dudde

Uitgave Jun 2007

Deze geschriften zijn niet konfessioneel!

Ze willen niemand uit zijn kerk verdrijven en ook niemand werven voor een nieuwe religieuze gemeenschap. Het is alleen maar de bedoeling GOD's Woord, dat ons volgens de belofte in Johannes 14.21 werd medegedeeld, voor de mensen toegankelijk te maken.

Vertaald door:
Gerard. F. Kotte

Verantwoordelijk voor de uitgave:

Bertha Dudde Kring
p/a Postbus 194
NL-6460 AD Kerkrade

Inhoud

2776 De wil om te leven - De angst voor de dood.....	2
6616 De vrees voor de dood.....	3
6637 De angst om te sterven Het van tevoren schouwen in het geestelijke rijk.....	4
6625 Denk aan de tijd na de dood.....	5
2348 Het stervensuur.....	6
4033 Het uur van de dood - Verklaring voor het lijden.....	7
7343 Het voortleven van de ziel na de dood.....	7
2912 Houd de dood voor ogen.....	8
6817 De ziel wisselt van verblijfplaats - De dood van het lichaam.....	9
6541 De dwaalleer van de zieleslaap.....	10
7538 Korte of lange levensduur.....	11
8772 De vroege dood van kinderen.....	12
3260 Vroege dood - Hoge ouderdom - De barmhartigheid van GOD.....	14
3258 Doel van het voortijdige sterven.....	15
1899 De ontbinding van de aardse vormen Het verbranden van het lichaam Bespoediging van het ontbindingsproces.....	16
0974 Onvervangelijkheid Eeuwigheid - Zelfmoord.....	17
6005 Het eigenmachtig beëindigen van het leven.....	18
3794 De vrijheid van wil Het afbreken van de ontwikkeling.....	19
5605 Het opwekken van doden door GOD's Woord.....	20
4305 Gebed voor arme zielen.....	21
7386 Grote inspanningen in het hiernamaals om verlossend bezig te zijn - JEZUS CHRISTUS.....	22
3135 De genade van de eindtijd; Het voortijdige sterven - Het hiernamaals.....	23

2776 De wil om te leven - De angst voor de dood

16 juni 1943

De wil om te leven is in de mens sterk ontwikkeld zolang de rijpheid van zijn ziel nog minimaal is. Dat is ook begrijpelijk, omdat de wereld hem nog gevangen houdt en hem de vervulling van zijn wensen voortvert. Het aardse leven op te geven schijnt de mens uitermate moeilijk toe, zolang hem het geloof aan een voortleven ontbreekt, want dat geloof zou hem het hele aardse leven anders laten bekijken. Een diep gelovig mens beschouwt het aardse leven alleen als een tussenstation, als een school die hij moet doormaken om opgenomen te worden in het rijk - waar het eigenlijke leven begint.

En dit geloof zal hem ook kracht geven alle hindernissen en moeilijkheden van het aardse leven te overwinnen, terwijl de ongelovige hieraan vaak ten onder gaat en zelfmoord pleegt in de veronderstelling, het zelf voorgoed te kunnen beëindigen.

Wie een sterk geloof heeft zal onbekommerd zijn leven opgeven als het van hem geëist wordt, want zijn aandacht is gericht op het leven na de dood van het lichaam. Zijn verlangen is op de vereniging met GOD gericht omdat hij voelt, dat dit eerst het ware leven is.

Zolang de mens aandacht aan de aarde en haar goederen schenkt, is zijn streven naar boven belemmerd. Hij begeert dan met al zijn zinnen de wereld, en de gedachte eens van deze wereld te moeten scheiden is voor hem ondraaglijk en neerdrakkend. En daaruit kan zijn geestesgesteldheid

worden afgeleid, want de liefde tot de wereld doet afbreuk aan de liefde tot GOD en de naaste. Dan is de mens nog onrijp van geest, d.w.z. zijn ziel heeft zich nog niet verenigd met de Geest die in hem is. Hij heeft geen inzicht en weet tegenover het aardse leven hier niets beters voor in de plaats te stellen.

Dan is hem ook elke gedachte aan de dood verschrikkelijk, want hij wil leven om te genieten. Hij begeert de goederen van de wereld en slaat geen acht op geestelijke rijkdom. En dit lage geestelijke peil kan niet genoeg worden afgekeurd, want de mens is in het grootste gevaar zijn leven te verliezen, lichamenlijk zowel als geestelijk.

Als hij het aardse leven niet benut om contact met GOD te krijgen, leeft hij zijn leven tevergeefs. Hij moet daarom zijn aardse leven eerder opgeven om niet onder te gaan in liefde tot de materie, wat gelijk staat met de geestelijke dood. Want het aardse leven is een genade, het is de mens gegeven tot een hogere ontwikkeling van de ziel en om de allesoverheersende materie te overwinnen - om in het geestelijke rijk binnen te kunnen gaan.

Zolang voor de mens de gedachte aan de lichamelijke dood ondraaglijk is, slaat hij geen acht op zijn eigenlijke aardse opdracht. De wil om te leven is in hem zo sterk dat hij alles doet om dat leven te beschermen, om het te verlengen in de overtuiging dit zelf in de hand te hebben, maar toch met een gevoel van vrees het te vroeg te moeten verliezen. Pas wanneer hij rekening houdt met het rijk hierna en gelooft aan een voortleven van de ziel, begint de dood zijn verschrikking te verliezen. Want dan ziet de mens pas dat zijn aardse leven maar een voorstadium is van het eigenlijke leven - dat eeuwig duren zal.

AMEN

6616 De vrees voor de dood

8 augustus 1956

De dood is maar een doorgang tot het leven dat eeuwig duren zal. En u, mensen zou allen de dood niet hoeven te vrezen als uw levenswandel op deze aarde naar Mijn Wil zou zijn, als u deze aardse weg in de goddelijke orde afgelegd zou hebben, zou u ook geen schrik overvallen in het aangezicht van de dood. Uw ziel zou zich verheugen het aardse lichaam te kunnen ontvluchten - om in haar VADERland binnen te mogen gaan waar het aardse lichaam geheel overbodig is. Maar toch kan niet van een vergaan gesproken worden, integendeel wacht de ziel een vrij leven vol van licht en kracht.

JEZUS CHRISTUS is op de derde dag uit Zijn graf verrezen. HIJ heeft u getoond dat er geen vergaan is na de lichamelijke dood. HIJ heeft u het bewijs gegeven dat een juiste levenswandel, een verandering van een aards in een geestelijk lichaam ten gevolge heeft, dat de mens blijft bestaan en alleen zijn omhulsel een verandering heeft doorgemaakt, die echter voor het verblijf in het geestelijke rijk onvoorwaardelijk nodig is.

En u allen zou deze verandering bij uzelf tot stand kunnen brengen, en dan zou de dood waarlijk zijn prikkel hebben verloren. Maar omdat u mensen niet gelooft aan een leven na de dood, blijft u in gebreke uzelf voor uw verblijf in het geestelijke rijk voor te bereiden. En omdat uw ziel helemaal geen uitzicht heeft na de lichamelijke dood een lichtvol stralend geestelijk kleed aan te trekken, vreest u de dood - en dat ook met recht. Want u kunt weliswaar niet vergaan, maar de gebondenheid aan de aarde kan u nog eigen zijn en het ontwaken na de dood zal dan niet vreugdevol zijn.

Maar u zult ontwaken - al is uw ziel nog zo gebrekkig gevormd. Zij zal het ondervinden dat zij niet vergaan is en ook niet vergaan kan. En onbewust vrezen de mensen dit lot die angst hebben voor de dood. U moet echter aan HEM denken, DIE de dood overwonnen heeft. JEZUS CHRISTUS wil u

tot leven wekken, HIJ wil u een eeuwig onverwoestbaar leven geven dat u nimmermeer verliezen zult. Neem Zijn genadegeschenk aan en denk aan HEM in bange uren. Beveel HEM uw ziel aan en bid HEM dat HIJ Zich over haar ontfermt, en haar mag helpen om te leven.

En u zult deze bede waarlijk niet tevergeefs tot HEM hebben gericht. Uw vrees zal verdwijnen en voor een zalige rust plaats maken, een rust - die alleen JEZUS CHRISTUS haar kan schenken.

Een levend geloof in JEZUS CHRISTUS verjaagt alle angst voor de dood, want dan weet de mens dat hij zal opstaan ten leven - zoals JEZUS opgestaan is op de derde dag. Wie echter dat geloof in HEM niet bezit die vreest de dood, of hij meent vergankelijk te zijn en tot niets zal terugkeren - waaruit hij zich ook voortgekomen waant.

Het zal echter een onaangenaam ontwaken zijn voor hem, als ook voor allen die zonder CHRISTUS leefden op aarde. En het zal erg lang duren voordat zij zich ervan overtuigd hebben dat zij niet zijn vergaan, dat zij echter alleen een uitweg uit hun dode staat kunnen vinden als zij HEM aanroepen, DIE zij op aarde niet wilden erkennen, maar DIE hun alleen weer het leven kan schenken.

De dood hoeft alleen maar de overgang te zijn naar een nieuw onvergankelijk leven. Hij hoeft in geen geval de mensen te verontrusten omdat JEZUS CHRISTUS hem overwonnen heeft. Want HIJ heeft het Verlossingswerk volbracht om de mensen te bevrijden uit een toestand die Zijn tegenstander in de wereld heeft gebracht.

Maar het Verlossingswerk en de opstanding van JEZUS worden niet juist gewaardeerd door de mensen. Velen weten er van, maar geloven er toch niet in en zij kunnen daarom ook van de gevolgen van het Verlossingswerk en de opstanding geen voordeel trekken. Doch een levend geloof geeft de mensen het vaste vertrouwen en ontnemt hun daarom ook elke vrees voor de dood. En dezen zullen zalig inslapen in de HEER en met vreugde ontwaken bij HEM, in het rijk van licht en zaligheid. Want voor dezen is er voor eeuwig geen dood meer, voor hen is er alleen nog maar een eeuwig leven.

AMEN

6637 De angst om te sterven Het van tevoren schouwen in het geestelijke rijk

6 september 1956

De geestelijke dood is veel verschrikkelijker dan de aardse dood. Het is de geestelijke dood welke de mensen die angst hebben voor de lichamelijke dood onbewust vrezen, want het is de angst die juist die mens overvalt die niet aan een voortleven na de dood gelooft. Het is de ziel die voelt dat zij in een armzalige toestand is, en die dit bewustzijn als angst op het lichaam overdraagt - dat zich daarom tegen het sterven verweert zolang het hem mogelijk is.

De angst voor de dood is een ongewild toegeven van de onrijpheid van de ziel, want het ontbreekt die mens aan elke kennis en daarom aan een vertrouwen op GOD's barmhartigheid, de hoop op hulp, die haar toch te allen tijde verleend zou worden als zij om hulp zou vragen. Zij bevindt zich in een volslagen duister en vreest onbewust een nog diepere nacht, die zij tegemoet gaat.

Een uitgerijpte ziel zal haar laatste uur volkomen rustig verwachten, zij verlangt naar de bevrijding uit haar lichamenlijk omhulsel. Zij geeft zich over aan HEM in WIE zij gelooft, en beveelt zich HEM en Zijn genade aan. En vaak mogen deze zielen vóór hun dood reeds een blik slaan in het rijk dat hen wacht. En gelukstralend openen zij de ogen om ze dan voor immer te sluiten en hun lichaam te ontvluchten, om binnen te gaan in het rijk dat zij mochten aanschouwen.

De angst voor de dood is een duidelijk teken in welke gesteldheid de ziel zich bevindt. Zulke zielen moet veel hulp verleend worden van de kant van de medemensen, opdat zij nog in de laatste minuut ontwaken en zich tot de ENE wenden, DIE hen helpen **wil en kan**.

Een ieder kan een innig gebed tot JEZUS CHRISTUS laten opstijgen als hij met een ziel meeleeft die in angst met de dood worstelt, en die hij helpen wil innerlijke rust te vinden. Want deze ziel zal die hulp gewaarworden en het laatste reddingsanker grijpen. En zij wordt, als zij haar lichaam verlaat, door de liefde van de medemens naar JEZUS CHRISTUS gedragen, DIE Zijn Oor niet sluit voor een innig gebed om hulp.

Daarom moeten de mensen zich in het bijzonder ontfermen over hen die angst hebben om te sterven, want door die angst bekennen zij dat zij nog ver afstaan van het licht, van het juiste inzicht en daarom ook van GOD. De angst voor de dood bewijst dat zij hulp nodig hebben, anders zou een zalige rust hen vervullen als zij het uur van scheiden van deze aarde aan voelen komen.

En het is een werk van zeer grote barmhartigheid en liefde om een bange ziel bijstand te verlenen, die nu alleen nog daarin kan bestaan dat de Redder JEZUS CHRISTUS Zelf wordt aangeropen opdat HIJ Zich over deze ziel mag erbarmen. En deze liefhebbende smeekbede zal gehoord worden en kan voor de ziel haar redding betekenen, zodat zij gespaard blijft voor de duistere nacht.

AMEN

6625 Denk aan de tijd na de dood

18 augustus 1956

Eenmaal zult u allen het aardse lichaam moeten afleggen en uw ziel zal een andere verblijfplaats worden toegewezen. Geen van u zal zijn lot ontgaan, een ieder heeft met zekerheid het einde van zijn lichamelijk leven te verwachten. Dus dit ene weet u, dat uw bestaan op aarde begrensd is en dat niemand zich verweren kan tegen de dood van het lichaam als zijn uur gekomen is.

Maar ondanks deze zekerheid leidt u een leven op deze aarde alsof het nooit zal ophouden. U maakt plannen en werkt steeds alleen voor later, zonder te weten of u dit later nog beleven zult. U houdt geen rekening met datgene waar u zeker van bent, u werkt en ploetert alleen voor het korte leven op deze aarde dat niet blijft duren.

U zult echter niet vergaan want uw ziel blijft leven ook na uw lichamelijke dood, en uw ziel is uw eigenlijke ik. Dus is er voor u eigenlijk geen sterven, alleen verandert uw verblijfplaats. En als u hier zeer ernstig over nadenkt, dan zult u wijs handelen als u er voor zorgt dat juist die verblijfplaats hierna u gelukkig maakt. U zult dan uw zorg verschuiven naar de tijd waarin u niet meer op deze aarde vertoeft, maar in het hiernamaals dat leven verder leidt dat dan zodanig is dat het overeenkomstig uw aardse levenswandel is.

U allen zou ook ijveriger zijn als u daarin zou geloven, want hoe meer uw zorg uitgaat naar het behoud van uw lichaam, hoe minder u gelooft dat u voortleeft. En daarvan kan u geen bewijs gegeven worden omdat uw aards bestaan niet door vrees mag worden bepaald, die echter elke zekerheid van een voortleven na de dood in u zou verwijderen - bij u die niet uit vrije wil opwaarts streeft.

Anderen hebben die zekerheid wel in zich, ze geloven juist daarom omdat zij streven naar boven te gaan. Een streven geboren uit angst voert niet tot voleinding. En daarom kan u, mensen niet bewezen worden dat er een leven is na de dood, maar het geloof daaraan kan ieder mens in zich opwekken die er ernstig over nadenkt - en altijd het juiste wil doen.

Steeds duidelijker worden de mensen gewezen op de snelle vergankelijkheid van alles wat zij veel te hoog waarden. Er worden mensen midden uit het leven weggerukt, zodat ieder daaruit zou kunnen leren ook zijn leven als een geschenk te beschouwen dat hem toch elke dag ontnomen kan worden. Hij behoeft alleen maar zijn gedachten de vrije loop te laten die bij hem opkomen n.a.v. de plotselinge dood van een van zijn medemens. Hij behoeft alleen de gestorvenen te volgen in de

oneindigheid. Hij behoeft zich maar vaker bezig te houden met hem die niet vergaan is maar alleen zijn verblijfplaats verwisseld heeft - en waarlijk, er zouden hem uit het geestelijke rijk handen worden toegestoken die hem op zouden willen trekken.

Maar al heeft de mens niet de zekerheid van een verder leven, hij zou toch met de mogelijkheid rekening moeten houden en als gevolg van de dood van medemensen steeds weer deze mogelijkheid tot zich door laten dringen en zich afvragen - hoe zijn lot er wel uit zou zien als hij plotseling zou sterven.

Want zolang de mens niet kan bewijzen, wat ook nooit mogelijk zal zijn, dat er geen leven na de dood is, zou hij steeds voorzorgen moeten nemen. En het zal hem ook nooit berouwen als hij op de aarde niet alleen aan het lichaam denkt maar ook aan de ziel. Als hij zich een beetje geestelijke rijkdom verzamelt op de aarde die hem dan in het geestelijke rijk opwaarts helpt.

Dan zal de ziel oogsten wat zij als mens op aarde gezaaid heeft, en gezegend de ziel die al op aarde voorzorgen heeft getroffen voor de eeuwigheid.

AMEN

2348 Het stervensuur

27 mei 1942

Het losraken van de ziel van het lichaam is een ontwikkelingsgang die meestal zeer pijnlijk door het lichaam wordt ondervonden, omdat, voor een scheiding zonder smart en pijn, een bepaalde graad van rijpheid is vereist - die echter zelden door mensen bereikt wordt. Steeds zal het stervensuur de nog onrijpe mens laten beseffen, dat hij verzuimd heeft naar zo'n rijpheid te streven. Dat hij uit eigen kracht nu niets meer vermag, als hij het menselijk omhulsel verlaten heeft. En naar gelang de toestand van zijn ziel, zal hem nu het stervensuur min of meer zwaar vallen.

Zolang de mens nog op aarde vertoeft is hem ook de mogelijkheid gegeven zich te ontdoen van afvalsbestanddelen, en de ziel zal haar Schepper in het hiernamaals danken als HIJ de ziel daar nog de gelegenheid toe geeft vóór haar sterven, opdat zij in het hiernamaals niet zo hoeft te lijden. Daar GOD rechtvaardig is moet de ziel in het hiernamaals haar lot op zich nemen, en heeft ze veel groter lijden nodig om de graad van zielerijpheid te bereiken. Zonder deze rijpheid is echter het ingaan in de lichtsferen niet mogelijk. Zodoende moeten lijden en pijn de ziel deze verhoogde rijpheidsgraad opleveren en derhalve is een langdurig worstelen vóór de dood altijd als klim omhoog te bezien.

De mensen zien alleen maar de pijnlijke staat van het lijden en dat draagt er toe bij dat zij alleen al daarom de dood vrezen, omdat hun het doodsuur ondraaglijk lijkt. En toch is dit een gevolg van de overgrote liefde voor de mens, om hem een des te helderder licht te doen toekomen in het hiernamaals. Want aan deze liefde ligt alles ten grondslag.

Lijden en smarten zendt GOD altijd alleen maar over de aarde met het doel dat het lichamelijke verlangen van de mens gedood wordt, dat hij meer aan zijn ziel denkt en deze probeert te vormen tot volmaaktheid. Elk leed dat hierin succes heeft is door GOD gezegend. De tijd op aarde gaat snel voorbij en kan met een goede wil worden doorlopen, door afstand te doen van al het aardse. Dan vormt de ziel zich naar GOD's Wil en heeft aan het einde van haar levenswandel geen buitengewoon lijden meer nodig - om het lichtrijk in te kunnen gaan.

Steeds echter draagt het leed bij tot een verhoogde rijpheid en is daarom een genade voor de mens, die anders zijn fouten en zwakheden in het hiernamaals zou moeten afleggen - wat eveneens uiterst smartelijk zou zijn. Dus blijft hem het leed volstrekt niet bespaard, al gaat het uur van de dood schijnbaar stil en zonder smart voorbij. GOD kent de toestand van de ziel van de mens en HIJ weet ook van zijn gewilligheid al het onreine te bestrijden. En zo komt HIJ de mens tegemoet, doordat

HIJ hem gelegenheid geeft dat voornemen uit te voeren, doordat HIJ het stervensuur nog tot een laatste mogelijkheid voor hem laat worden om zich te ontdoen van alle afvals substanties, om gereinigd in de eeuwigheid te kunnen ingaan.

AMEN

4033 Het uur van de dood - Verklaring voor het lijden

30 april 1947

U weet nooit hoe uw einde is - en daarom moet u elke dag de barmhartigheid van GOD aanroepen, opdat die zich naar u toe mag wenden in het uur van de dood. Zelfs als u leeft naar de Wil van GOD, kan uw einde zwaar zijn als dit ertoe moet dienen u geheel te ontdoen van afvals substanties en voor eeuwig vrij te maken. GOD's Wijsheid en Liefde gaat naar u uit tot in het laatste uur op deze aarde, en als uw ziel nog vatbaar is voor verandering, wordt u daartoe nog gelegenheid gegeven in het uur van de dood. Daarom moeten GOD toegewijde mensen vaak lichamelijk lijden waarvoor de mensen geen verklaring vinden, omdat zij er de Liefde van GOD niet in kunnen zien.

En toch is het de Liefde van GOD Die dat leed over de mensen laat komen, omdat leed het beste middel is om rijp te worden en in korte tijd de ziel nog die graad kan opleveren - die nu in het hiernamaals toelaat met licht doorstraald te worden. En de ziel dankt haar Schepper als zij vrij geworden is en GOD's Liefde en Erbarming beseft.

En zo moet alle lijden als een bewijs van liefde van GOD worden aangezien en zelfs het einde is gelukzalig als het met leed gepaard gaat, ook al lijkt het niet zo. De ziel maakt zich dan wel met pijn van het lichaam los, stijgt echter dadelijk op in het rijk van de zalige geesten. Zij verlaat niet alleen lichamelijk maar ook geestelijk de aarde en neemt ook de uitgerijpte substanties van het lichaam mee, want elke graad van lijden op aarde lost het omhulsel op dat de ziel nog omsluit. En zalig is de mens die zich nog op aarde totaal kan vrijmaken van het onrijpe geestelijke, want hij heeft het aardse leven benut tot verlossing en hij verzet zich ook niet meer tegen de Wil van GOD. Hij zal in het doodsuur wel worstelen om de vrede van zijn ziel, nooit echter het lichamelijke lijden als onrechtvaardig ervaren. Zijn ziel weet dat het afloopt, dat er ook aan het lichamelijke leed een einde komt en dat de ziel uit dit leed haar voordeel trekt, ook al is zij niet meer in staat dit inzicht aan het lichaam over te brengen.

Het lichaam laat echter de ziel los zodra het de bijna bereikte volmaaktheid van de ziel voelt, omdat dan zijn opdracht vervuld is deze ziel een verblijfplaats te hebben verschaft.

Het uur van de dood kan voor u allen zwaar zijn, het kan voor u echter ook een zacht inslapen zijn en u zult dan in het lichtrijk ontwaken - wanneer u geen leed meer nodig hebt. Wanneer de ziel zich reeds op aarde met GOD heeft verbonden en HIJ haar nu thuis haalt in Zijn rijk - in uw VADERhuis - om u zalig te maken.

U weet echter niet hoe uw einde is, bid daarom GOD om erbarming. Bid HEM om Zijn Genade en Kracht als GOD voor u nog lijden nodig acht, en u zult ook het uur van de dood verdragen. Alleen uw lichaam zal lijden, de ziel echter zal vol vreugde het lichaam verlaten en opwaarts vliegen in de sferen van het licht.

AMEN

7343 Het voortleven van de ziel na de dood

21 april 1959

Een ding is zeker, dat u leeft, ook al is uw lichaam gedoemd te sterven. Maar het hangt alleen maar van uzelf af in welke toestand u leeft na uw lichamelijke dood. Of uw leven gelukkig is, dat dan ook een echt leven genoemd kan worden, of dat u zonder licht bent en machteloos - wat gelijk staat met de dood, terwijl u toch het besef van uw bestaan behoudt en daarom smartelijk pijn moet lijden. Maar het zal nooit gebeuren dat u geheel vergaat, dat u niets meer van uzelf weet en dat uw existentie is weggevaagd. En omdat u nu eenmaal blijft bestaan, moest u er bezorgd om zijn uzelf een staat van geluk te verschaffen, zolang u als mens op deze aarde vertoeft.

Want uw lot later in het rijk hierna is een aangelegenheid van uw eigen wil. U hebt het in eigen hand al naargelang uw levenswandel die u op deze aarde leidt. Is het een leven in onbaatzuchtige naastenliefde, dan kunt u er ook zeker van zijn dat u een gelukkig lot wacht. Leeft u echter maar voor uw eigen "ik" en ontbreekt het u aan liefde tot de naaste en dus ook tot GOD, dan kunt u ook met zekerheid een smartelijke toestand verwachten. Want dan bent u arm en ongelukkig te noemen omdat het u aan alles ontbreekt, aan licht, kracht en vrijheid, wat u dan als een onuitsprekelijke kwelling ondergaat.

Dat u, mensen op aarde zo weinig geloof hecht aan een voortleven, heeft ook zijn invloed op uw levenswandel. U handelt onverantwoordelijk tegenover uw ziel omdat u niet gelooft dat zij bestaan blijft wanneer uw lichaam sterft. En u gelooft niet dat de ziel uw eigenlijke "ik" is en dat zij alles net zo ervaart als in het aardse leven. Dat zij naar geluk en licht verlangt en dat het haar bitter berouwt wanneer zij eens een glimpje licht aan inzicht heeft verworven, waardoor zij haar eigenlijke aardse opdracht inziet en terugziende zich de bitterste verwijten maakt deze niet vervuld te hebben. Terwijl de zielen die de lichtsferen mogen ingaan lof en dank zingen, en vol van kracht en in vrijheid nu werkzaam kunnen zijn tot eigen gelukzaligheid.

Een vergaan is er dus niet. Maar in welke gesteldheid de ziel haar bestaan ervaart, beslist u, mensen zelf op deze aarde. Want deze tijd is u gegeven opdat u de staat van uw ziel, die in het begin van uw menswording nog zeer gebrekkig is, verbetert. En daarom moet de arbeid aan de ziel van de mens deze zijn, zichzelf een waar en onvergankelijk leven te bezorgen, opdat die eenmaal in vrijheid het rijk van licht kan ingaan waar zij nu naar haar staat van rijpheid werken kan, die wel in verschillende graden mogelijk is, maar altijd dan pas leven genoemd kan worden wanneer de ziel eenmaal het rijk van het licht betreden mag.

De ziel kan echter ook aan het einde van haar aardse leven even gebrekkig zijn als in het begin. Ja, zij kan zelfs nog meer verduisterd zijn geworden en dan is haar toestand net die van de dood. Dan heeft zij haar leven op aarde misbruikt, zij heeft de genade van haar belichaming niet benut en toch zal ze niet vergaan. En dit is een zeer treurige en beklagenswaardige toestand, en toch door eigen schuld, want alleen de wil van de mens is beslissend voor het lot van de ziel - en deze wil is vrij.

Als de mensen toch maar geloven wilden dat er een voortleven is na de dood, dan zouden zij meer bewust van hun verantwoordelijkheid leven op aarde en zich inspannen uit de diepste diepte op te stijgen. Maar ook tot geloven kan geen mens gedwongen worden, doch ieder wordt geholpen om tot geloven te komen.

AMEN

2912 Houd de dood voor ogen

6 oktober 1943

Haal uzelf het uur van de dood voor de geest en vraag u af hoever u klaar bent voor de eeuwigheid. Geef uzelf rekenschap hoe uw verhouding is met GOD en hoe u het talent hebt gebruikt, dat HIJ u gegeven heeft voor uw tijd op aarde. Onderzoek uzelf of u zich staande kunt houden voor de

rechterstoel van GOD, of uw aardse levenswandel juist is voor GOD, of u de liefde hebt beoefend en of u ieder uur bereid bent deze aarde te verlaten - zonder vrees dat u zich voor GOD moet verantwoorden.

Bedenk, dat met de dood ook uw kracht ten einde is. Dat u uit eigen kracht niets meer vermag als uw ziel in een onvoltooide staat van de aarde heengaat. Vraag uzelf af of u tevreden bent en gerust van de wereld kunt heengaan. Oefen strenge kritiek uit op uzelf en tracht uzelf dan te vervolmaken. Gebruik elke dag die u nog gegeven is, want zolang u nog op de aarde vertoeft kunt u nog veel bereiken. U heeft de mogelijkheid uzelf nog te louteren, omdat u de kracht daartoe hebt en die nog kunt vergroten door liefdewerken.

Houd uzelf de dood voor ogen en besef dat u een zwak schepsel bent. Dat u dit geen uur kunt uitstellen als GOD het uur van sterven heeft vastgesteld. En bid GOD innig om erbarming, om Zijn Genade en Zijn Bijstand, dat HIJ u Zijn Liefde schenkt en met Zijn Liefde ook de Kracht die uw opstijgen verzekert.

Houd steeds alleen dit doel voor ogen, dat u moet ontwaken om dan eeuwig te leven - als het aardse leven geëindigd is, en leef dan volgens dat doel. Vervul de Wil van GOD en bedenk steeds dat elke dag voor u de laatste kan zijn op aarde, dan zult u zich voorbereiden en bewust leven. En u zult dan zonder vrees ontslapen en binnengaan in het rijk van vrede - in uw ware VADERland.

AMEN

6817 De ziel wisselt van verblijfplaats - De dood van het lichaam

28 april 1957

De ziel is uw eigenlijke ik dat onvergankelijk is en dat alleen van verblijfplaats wisselt bij de dood van het lichaam, dat de gang over de aarde beëindigd heeft om in een andere sfeer weer verder te rijpen - als de ziel niet volhardt in verzet tegen Mij, daar ze anders in de diepte zinkt. Deze gedachte moest u dus verblijden, dat u geen dood te vrezen hebt, dat u voortleeft ofschoon u de aarde verlaten moet - en dat dit leven heel wat mooier en verblijdender is dan het aardse leven voor u ooit kan zijn. U moest vol goede hoop de dag tegemoet zien waarop uw uiterlijk omhulsel van uw eigenlijke ik wordt afgenomen, waarop al het zware van u afvalt en u zich gemakkelijk en onbekommerd kunt bewegen en kunt opgaan in uw ware Vaderland, dat u waarlijk heerlijkheden biedt waar u geen voorstelling van hebt. U moest jubelen en juichen dat er voor u geen dood meer is, omdat uw ziel alleen maar een verandering van verblijfplaats ervaart die haar oneindig verblijden kan.

Waarom vreest u de dood of ziet u met een gevoel van onbehagen het einde van uw aardse leven tegemoet? Waarom is voor u mensen de dood tot een verschrikking geworden? Waarom roept hij bij u een angstgevoel op, terwijl hij toch in waarheid slechts een overgang is naar een andere sfeer? Het is omdat u onbewust voelt dat u niet juist leeft op aarde, omdat uw ziel zich niet dat licht verschafte dat elke vrees van haar zou wegnemen. Want een mens die Mijn geboden van de liefde vervult, die dus naar Mijn Wil op de aarde leeft, ondervindt geen vrees voor de dood. Hij verlangt ernaar zijn aardse omhulling kwijt te raken, omdat hij een verlangen heeft naar zijn ware Vaderland. Want de liefde heeft in hem een helder Licht ontstoken, zodat hij nu al ziet dat hij zich later ook in Mijn nabijheid weet waar hem geen leed en geen pijn, geen droefheid meer overkomen kan, waar hij zich geborgen voelt in Mijn Liefde. En deze gelukzalige zekerheid konden alle mensen hebben, dat zij een moeilijk bestaan vol leed, bij hun sterven verwisselen met die geborgenheid. Als zij maar met dat doel voor ogen hun aardse leven zouden mogen afleggen, als zij steeds de innerlijke stem zouden volgen die hun duidelijk Mijn Wil te kennen geeft. Als zij al op aarde de juiste verhouding zouden hebben gevonden tot Mij, hun GOD en Vader van eeuwigheid. De gedachte dat met de

lichamelijke dood alles uit is, is reeds het beste bewijs dat de levenswandel van de mens niet naar Mijn Wil is. Want deze gedachte is ingegeven door de vijandige geest die de mensen verhinderen wil tot het ware inzicht te komen, en die daarom ook het verlangen naar een bestaan vol van aardse genietingen steeds weer vergroot.

Die mensen geloven niet aan de onvergankelijkheid van hun ik, zij stellen het dezelfde begrenzing die ook voor het uiterlijke omhulsel bestaat.

Daarom trachten zij van het aardse leven volop te genieten op elke mogelijke manier, steeds maar denkend aan hun lichaam maar niet aan hun ziel, die dan na de lichamelijke dood een zeer twijfelachtig lot op zich moet nemen en van de heerlijkheden van haar ware Vaderland niets kan beleven. Want vanwege haar gebrekkig uitgroeien kan zij in zulke sferen waar haar onvermoede zaligheden wachten niet opgenomen worden. Wel is het haar ook dan nog mogelijk zich uit de diepte los te maken en in hogere sferen binnen te gaan, maar dat eist veel meer overwinning en inspanning dan op de aarde en kan zonder hulp niet geschieden. Maar ook dan moet de ziel zelf daartoe de wil opbrengen, wat op aarde heel wat makkelijker is. Het "ik" kan niet vergaan, maar het scheidt zichzelf het lot in gelukzaligheid of ellende. En pas als de mensen niet hun lichaam als het levende aanzien maar de in het lichaam ingestorte ziel als het eigenlijke ik leren zien, zullen zij meer bewust van hun verantwoordelijkheid op aarde leven en dan ook de dood niet meer vrezen, die alleen het aardse lichaam maar niet de in hen wonende ziel betreft. Dan zullen zij naar Mijn Wil leven en naar het uur verlangen waarin de ziel zich los mag maken van haar uiterlijk omhulsel, om te kunnen ingaan in het rijk dat hun ware Vaderland is.

AMEN

6541 De dwaalleer van de zieleslaap

6 mei 1956

Het is een bovenmate verkeerde gedachte te menen dat de zielen van de gestorvenen eeuwig slapen, tot de dag van het oordeel gekomen is. Deze gedachte geeft blijk van een algehele onwetendheid over het ontwikkelingsproces van de ziel; en verder toont hij aan dat de houding tegenover MIJ niet juist is, anders zou de mens niet zo verkeerd kunnen denken, en hij bewijst dat een geloof in een voortleven van de ziel na de dood niet aanwezig is. Want een doodsslaap eeuwigheden lang zoals dit wordt aangenomen kan niet als een "voortleven" worden aangemerkt.

Deze foutieve gedachte is bovendien een groot nadeel voor alle zielen van hen die gestorven zijn, omdat het ware gebed voor deze zielen achterwege blijft en hun daarom die hulp niet verleend wordt die alle zielen zo hard nodig hebben.

Maar de mensen die zich deze zienswijze eigen hebben gemaakt, die verkeerd onderwezen werden, laten zich niet onderrichten en blijven aan deze dwaling vasthouden als aan een evangelie. Maar ook hier is de invloed van Mijn tegenstander duidelijk te merken, die juist het bidden voor deze zielen verhinderen wil omdat zo'n gebed hen helpen kan vrij te worden - wat hij probeert tegen te gaan.

Maar al wordt de waarheid tegenover deze dwaalleren gesteld, de mensen nemen ze niet aan en nemen niet de enige weg die hun duidelijkheid kan verschaffen. Zij behoeften slechts in oprechtheid tot MIJ te komen om opheldering, als zij hen die deze dwaling zouden willen rechtzetten niet willen geloven. Zij hoefden zich maar tot MIJZelf te wenden, maar die weg nemen zij niet en daarom zijn zij hardleers en wenden zich niet van hun dwaling af.

De zielen van zulke mensen die gestorven zijn, zijn echter in grote nood als niemand hen in gebed gedenkt. En ook de mensen op aarde kunnen vanuit het geestelijke rijk niet op de hoogte worden

gebracht van de ware toedracht, omdat ze niet geloven aan een verbinding van de lichtwereld met de aarde en zich daarom in gedachten niet overgeven aan kennisoverdracht.

Voor hen geldt alleen het menselijk leven op aarde tot de dood, en hun voorstelling van een eeuwige slaap van de ziel tot aan het "laatste oordeel" bewijst alleen dat hun elke kennis over het verlossingsproces van het geestelijke, over Mijn WEZEN dat LIEFDE-WIJSHEID en ALMACHT is, en over het Verlossingswerk van JEZUS ontbreekt.

Hun kennis is zeer beperkt en is in het geheel niet volgens de waarheid. En komen ze met de waarheid in aanraking dan bestrijden ze die. Toch zoeken ze hun mening met het Woord van GOD, met de Schrift, te bewijzen. Maar niet hun ontwaakte geest laat hun deze plaatsen in de Schrift vinden maar Mijn tegenstander, die zelf Mijn Woord tot eigen voordeel gebruikt als hij verwarring kan stichten. Wat hem echter weer alleen daar gelukt waar alleen het verstand van de mens bezig is, waar niet IKZelf om verlichting door de GEEST wordt aangeropen - als de mens opheldering verlangt.

De letter doodt, pas de Geest maakt levend. Wie zich niet eerst aan MIJ overgeeft dat IK zijn denken juist kan leiden, voor die zal de letter waarlijk de dood betekenen. Want ook Mijn tegenstander kan zich van letters bedienen, die hij alleen op een heel andere manier uitlegt en zo de grootste dwaling voor de mensen aannemelijk laat schijnen. Het is waarlijk een bedenkelijke leer, de leer van de doodsslaap van de ziel. Het is een leer die ook in het hiernamaals de hevigste verontwaardiging teweeg brengt bij de zielen die hulp nodig hebben. Die weliswaar leven, maar toch zo zwak zijn dat zij dankbaar zouden zijn voor elke toevoer van kracht, die een gebed in liefde hun zou kunnen verschaffen.

De mensen moesten vaker in hun gebed aan die zielen denken wier verwanten op de aarde in dat dwaalgeloof leven, opdat ook zij krachtig worden en opstijgen - en nu van hun kant weer door gedachten hun verwanten kunnen beïnvloeden. Een leven in liefde op aarde zal de zielen ook spoedig een duidelijk inzicht verschaffen. Maar toch moeten zij zich eerst van dwaalleren vrijmaken voordat zij zelf een arbeidsveld toegewezen krijgen, omdat elke bezigheid in het geestelijke rijk in het verbreiden van de zuivere waarheid bestaat.

Gelukkig zijn daarom de zielen die al op aarde een leven in liefde leidden en zich daarom gemakkelijk los kunnen maken van verkeerde opvattingen en een geestelijk bezit dat foutief is. De anderen bevinden zich echter in de grootste nood, want elke dwaalleer heeft een schadelijke invloed op de ziel en de leer van de doodsslaap van de ziel wel in het bijzonder. Want zij kan werkelijk tot een verduistering leiden die gelijk is aan de dood, omdat ook gelijktijdig de mogelijkheden voor hulpverlening geringer zijn - juist door het idee dat gebeden geen nut hebben. Wie zich echter in oprechtheid tot MIJ wendt zal helder en duidelijk inzien hoe verkeerd deze leer is.

AMEN

7538 Korte of lange levensduur

4 maart 1960

Het is geen lange tijd die u voor uw aardse leven is toegemeten, in vergelijking met de eindeloos lange tijd van uw ontwikkeling hiervóór, die u zelf naar de tijd niet kunt schatten. En uw aardse leven kan ook nog verkort worden, zodat u al vroegtijdig opgeroepen wordt in de eeuwigheid. Daarom moet u met alle ijver op uw ziel bedacht zijn en haar steeds al het mogelijke geven wat haar past. U moet haar voeding geven opdat zij geen gebrek hoeft te lijden, al is haar bestaan op deze aarde maar kort.

U moet haar steeds rijkelijk van spijsen drank voorzien en nooit op een heel lang leven op aarde rekenen, want u kent dag noch uur van uw lichamelijk einde. Uw ziel kan echter in een zeer korte tijd tot rijpheid komen als uw wil goed is en haar helpt zich te voltooien. Geen mens kan zijn levensduur bepalen of is ervan op de hoogte, en juist deze onwetendheid moest hem aansporen tot ijverige arbeid aan zijn ziel. Hij moest zijn leven zo leiden dat hij rustig elke dag als de laatste kon beschouwen, zonder voor zijn zieleheil te moeten vrezen.

En in de eindtijd zullen zeer veel mensen hun leven beëindigen, want er zal nog een grote schifting plaatsvinden en veel mensen zullen terwille van hun eigen zieleheil voortijdig worden opgeroepen. En wel, omdat zij op aarde verzuimen aan hun ziel te werken, maar die toch niet aan het onbarmhartige woeden van GOD's tegenstander ten offer zullen vallen, die hen maar steeds dieper in de afgrond trekt als hem deze zielen niet tevoren nog worden ontrukkt.

Juist de mensen zonder geestelijk streven denken niet aan een vroege dood. Zij leiden hun leven onverantwoordelijk zonder echter slecht genoemd te kunnen worden. GOD erbarmt Zich over hen en HIJ wil hen helpen zich verder te ontwikkelen in het hiernamaals, waar het wel veel moeilijker voor hen zal zijn maar toch niet onmogelijk. Terwijl op aarde het lot van de zielen misschien een geheel wegzinken in de diepte kan zijn, als ze zonder verantwoordelijkheidsbesef door het leven gaan.

Gelegenheden waarbij u kunt uitrijpen tijdens het aardse leven worden u genoeg geboden, maar als u die niet benut, maakt u ook geen goed gebruik van het leven als mens, dat u alleen gegeven werd met het doel uw ziel te vervolmaken. En dan is het ook om het even of u een lange of slechts korte tijd op aarde bent, als u de genade van de belichaming als mens niet benut en uw ziel tot haar uiteindelijke voltooiing brengt.

En al bereikt u een hoge leeftijd, het aardse leven is toch maar kort te noemen, gemeten naar de tijd van uw voorafgaande ontwikkeling. Desondanks is ook een korte levensduur op aarde voldoende om uw doel op de aarde te verwezenlijken. Dus is uw rijpheid niet afhankelijk van de duur van het leven op aarde, maar alleen van uw wil dit bestaan doelmatig te benutten.

En steeds weer wordt u door het Woord van GOD de juiste weg gewezen om de voltooiing van uw ziel te bereiken. Steeds weer worden u de goddelijke geboden van de Liefde voor ogen gehouden, waarvan het naleven het enige doel van het menselijke bestaan is - want de liefde kunt u altijd beoefenen. Uw ziel zal er voordeel uit trekken als u een leven in liefde leidt. Onderhoudt u echter deze twee geboden niet dan is uw leven nutteloos en uw verantwoording des te groter hoe langer uw aardse leven duurt. Dan kunt u slechts dankbaar zijn als uw leven verkort wordt en de mogelijkheid nog openblijft van een verdere ontwikkeling in het rijk hierna - opdat u niet geheel verloren gaat in het einde der tijden, waar eenieder geoordeeld zal worden naar zijn werken.

AMEN

8772 De vroege dood van kinderen

6 maart 1964

IK zal u van kracht voorzien omdat IK uw medewerking op aarde nodig heb, waarvoor echter uw vrije wil vereist is. IK kon waarlijk voor Mij Zelf ook vaten kiezen en die bestemmen om voor Mij werkzaam te zijn, maar dat is niet met Mijn eeuwige wet van ordening in overeenstemming. Want alleen de vrije wil moet en kan beslissend zijn die dan ook de zekerheid van slagen biedt. Er zijn wel mensen ook bereid voor Mij te arbeiden, maar vaak ontbreken de voorwaarden om een verlossing op aarde te bewerkstelligen.

Daarom weet IK wie deze arbeid vrijwillig op zich neemt en Mij als een geschikt opnamevat dient. En zo'n vat zal IK dan ook weten te behouden en door alle noodsituaties heen leiden, in het bijzonder als het verlangen naar het wereldse een mens niet meer vervult. Als hij aardse verlangens geheel opzij zet juist terwille van geestelijke arbeid die hij als bovenmate belangrijk inziet. En daarom zal de arbeid in Mijn wijngaard door kunnen gaan en uw moeite zal altijd door Mij gezegend zijn, want het gaat erom nog veel opheldering te verschaffen aan die mensen die er een open oor voor hebben. Die zich zelf met Mij in verbinding stellen en vragen opwerpen die IK hun door Mijn dienaren op aarde beantwoord.

Het wordt u steeds weer gezegd dat IK veel scholen heb in het geestelijke rijk en dat het gehele Universum scheppingen bevat die alle voor het uitrijpen van het eens gevallen geestelijke moeten dienen. En elk scheppingswerk heeft zijn eigen bestemming, het zal steeds ten dienste staan van de opwaartse ontwikkeling van die wezens van wie hun toestand beantwoordt aan de levensvoorwaarden van die schepping. En zo kunnen zielen die de gang door de scheppingen van de aarde hebben afgelegd zich ook op andere hemellichamen belichamen terwille van bepaalde capaciteiten, wat alleen IK zie, die een uitrijpen op andere hemellichamen veilig stellen en dan die zielen ook nog de belichaming als mens op aarde kan opleveren - en die dan vaak al met een bepaalde missie kunnen worden belast. En dat verklaart u dan ook het sterven van kleine en de kleinste kinderen, wier zielen niet opgewassen zijn tegen hun gang over deze aarde. Die echter niet meer als aan Mij geheel weerspanning bestempeld kunnen worden, zodat IK hun een andere mogelijkheid tot verdere ontwikkeling geef in een van de talloze scholen - die ook meestal aan hun taak voldoen en het wezen een zekere rijpheid opleveren.

Het is deze wezens weliswaar niet mogelijk het kinschap GOD's te bereiken, waarvoor een door hen goed volbracht leven op aarde voorwaarde is. Toch kunnen zij ook eenmaal weer als zij al een hoge Lichtgraad bereikt hebben naar de aarde komen ten behoeve van een missie, en zich dan ook het kinschap GOD's verwerven. Er spelen bij de belichaming van de ziel als mens zoveel omstandigheden, begaafheden en ook de graad van rijpheid mee die zij in haar voorstadia reeds bereikt heeft, en die niet door een aards leven mag afnemen, maar door de zwakheid van het lichaam kan verminderen als de ziel zich belichaamt in een voor haar toestand niet geschikt moederlichaam, zodat de moeilijkheden om uit te rijpen dan groter zijn en een totale mislukking ten gevolge kunnen hebben. Maar dan bevrijdt IK die ziel weer van haar omhulsel en plaats haar daarheen waar voor haar een hogere ontwikkeling gemakkelijker en zeker is, omdat die ziel Mij geen sterke weerstand biedt.

Zodoende zijn er veel mogelijkheden om het eens gevallen te helpen tot Mij terug te keren. Wel is de aarde het geringste en ook armzaligste scheppingswerk, het kan echter het hoogste geestelijke succes opleveren wanneer het wezen bereid is deze weg te gaan. En toch zie IK van tevoren of de vrije wil of ook andere redenen een verder uitrijpen van de ziel onmogelijk maken, en steeds zal IK daar helpend ingrijpen waar de hulpeloosheid van de ziel dat vereist, die het haar opgelegde lot niet aankan en Mij toch niet met opzet weerstreeft.

U, mensen kunt dat niet beoordelen, maar alles vindt zijn reden in Mijn Liefde en Wijsheid. En zo ook moet u ook in de vroege dood van kinderen een beweegreden van Mijn kant aannemen, want niets geschiedt zonder zin of doel. Alles gebeurt alleen tot het welzijn van het geestelijke dat zich eens van Mij afkeerde, en weer tot Mij terugkeren moet. En IK heb oneindig veel mogelijkheden om Mijn doel eenmaal te bereiken, en eens zult u zelf ook alles weten en inzien wat de aanleiding was van Mijn bestuur en het uitvoeren ervan. Steeds echter ben IK bezorgd voor het zwakke en IK zal het op elke wijze bijstaan. Want IK ken ook de mate van weerstand van een ziel, hoever die verzwakt is en of en hoe die nog verder zal verslappen. En daaraan beantwoordend plaats IK de ziel daarheen waar zij het snelst haar doel bereikt.

Wel is de gang over de aarde de enige mogelijkheid om het kindschap GOD's te bereiken, maar IK weet ook dat, en in welke mate, een ziel in gevaar is ook de reeds bereikte graad te verliezen en af te glijden. En dan verhinder IK dat met het oog op de nog zeer geringe weerstand tegen Mij, maar zo, dat de vrije wil er niet door kan worden bepaald en dit ook een terugval niet uitschakelt. De ziel kan echter al vóór haar belichaming als mens beslissen of zij de gang over de aarde wil gaan, en haar vrije wil wordt gerespecteerd. En zo kan ook het lot uitgelegd worden van kinderen die door geweld de dood gevonden hebben, die evenzo de gelegenheid geboden wordt op andere hemellichamen hun ontwikkelingsgang voort te zetten en ook uit te rijpen, al is het ook onder andere voorwaarden.

Iedere ziel kan als zij dat ernstig wil weer als mens op de aarde komen, met het doel het kindschap GOD's te bereiken, wanneer zij, in een bepaalde Lichtgraad staande, vrijwillig een missie op zich neemt - die dan grote eisen aan zo'n ziel stelt. De mensen kunnen echter niet alles doorzien, en Mijn bestuur en Mijn werkzaam zijn zal door u nooit ten volle begrepen worden. Maar IK ken talloze wegen om Mijn schepselen opwaarts te helpen en IK ken ook het verloop en de afloop van elk aards bestaan. En toch grijp IK alleen dan in en breng Zelf een verandering in het gebruikelijke verloop aan als een gewillige ziel daarmee geholpen kan worden, wat echter IK alleen weet. De gang over de aarde als mens is moeilijk, en er is kracht voor nodig en de wil hem met geestelijk succes af te leggen. Het zwakke help IK te allen tijde als het Mij geen sterke tegenstand meer biedt. Op welke wijze Mijn hulp tot uitdrukking komt moet u aan Mijn Liefde en Wijsheid overlaten. Maar steeds zal IK moeite blijven doen Mijn schepselen tot de uiterste voltooiing te brengen, en steeds zal IK die middelen aanwenden die Mij succes verzekeren. Want IK verlang naar Mijn kinderen en er zal er niet één in het verderf storten dat al naar Mij op weg is, wat IK inzie en waar IK dan ook naar handel.

AMEN

3260 Vroege dood - Hoge ouderdom - De barmhartigheid van GOD

18 september 1944

Van de Wil van GOD hangt het af in welke graad van geestelijke rijpheid de mens wordt teruggeroepen, uit het aardse leven in het geestelijke rijk. Dit is ook een schijnbare onrechtvaardigheid die de opvatting van de mensen versterken kan dat GOD bepaalde mensen uitgekozen zou hebben om zalig te worden, terwijl andere weer door Zijn Wil moeten wegwijnen in een van GOD verwijderde staat. En toch is deze mening geheel verkeerd, want ook hier is de goddelijke Liefde en Wijsheid aan het werk, die altijd de wil van de mens kent en daarom het leven dan beëindigt wanneer een hogere ontwikkeling op aarde twijfelachtig is.

In de gebonden toestand, vóór de belichaming als mens, was er alleen een ononderbroken opwaartse ontwikkeling - tot het wezen die graad van rijpheid bereikt heeft die deze laatste belichaming toelaat. Nu echter bepaalt de vrije wil van de mens **zelf** en dan kan zowel de opwaartse ontwikkeling verder gaan, maar evenzo kan een stilstand of achteruitgang intreden. En weer komt het er op aan of de mens als zodanig zijn aanvankelijke graad van geestelijke rijpheid reeds verhoogd heeft en dan pas in gevaar komt dat hij in zijn ontwikkeling blijft steken, of dat hij op een gelijk peil blijft staan als in het begin van zijn belichaming en er dan een achteruitgang te vrezen is. Dan is het steeds een werk van GOD's Barmhartigheid wanneer de mens sterft als hij op het hoogtepunt van zijn ontwikkeling op aarde is gekomen, d.w.z. wanneer de Liefde van GOD hem er voor bewaart nog verder af te glijden of een verder leven voor zijn ziel onbenutte laten. Want des te

groter wordt zijn schuld, hoe meer hij de tijd van genade van zijn belichaming in beslag neemt zonder ze te benutten.

Een mens **kan** in zijn jeugd zijn weg omhoog gaan en dan zijn streven beëindigen, en zijn tot nu toe verkregen ontwikkeling gaat dan niet verder. Dan roept GOD hem op en geeft hem in het hiernamaals verdere mogelijkheden zich te voltooien.

De mens kan echter ook in latere jaren pas zijn wil veranderen en zijn nog gebrekkige ontwikkeling kan dan een plotselinge hoge vlucht nemen, en zodoende kan hij een hogere graad van rijpheid bereiken ofschoon hij voorheen een lange tijd voorbij liet gaan zonder aan zijn ziel te denken. Dan wordt hem door GOD een lang leven geschonken, want GOD zag de wil van de mens al van eeuwigheid en HIJ heeft daarmee overeenstemmend diens levensloop bepaald, want elk mensenlot is door de Liefde en Wijsheid van GOD wel overwogen, maar nooit afhankelijk van GOD's willekeur.

GOD zou geen mens de mogelijkheid tot uitrijpen op aarde ontnemen, als deze bereid zou zijn die te benutten. Doch op Zijn genade wordt zeer weinig acht geslagen en de mensen zijn ook niet bereid aanwijzingen die daarmee in verband staan aan te nemen. En omdat GOD sinds eeuwigheid weet welke mensen bijzonder afwijzend tegenover HEM staan, daar HIJ ook weet wanneer de mens de hoogste graad in zijn ontwikkeling op aarde bereikt heeft, is ook de duur van zijn aardse leven sinds eeuwigheid vastgelegd. En deze tijden zijn geheel verschillend van duur, zoals de goddelijke Wijsheid het als doeltreffend en succesvol ziet.

Maar **nooit** zal GOD een leven op aarde dat de mens nog een hogere rijpheid belooft, voortijdig beëindigen. Want altijd maar weer is GOD's Liefde bezorgd dat de mens op aarde de hoogst mogelijke voltooiing bereikt en nooit zou HIJ de mens een mogelijkheid onthouden, die nog een uitrijpen ten gevolge zou kunnen hebben. Doch HIJ kent van eeuwigheid elke opwelling van de menselijke wil en HIJ behoedt de ziel vaak voor een totale teruggang, d.w.z. voor een wegwijzen, dat zou plaats vinden als HIJ dat aardse leven niet beëindigde.

Daarom zal degene die voortdurend opwaarts streeft een hoge leeftijd bereiken, zoals omgekeerd een hoge ouderdom steeds nog van een langzame ontwikkeling omhoog blijk geeft, ook al is dat voor de mensen niet zichtbaar. Altijd is een lang leven op aarde een genade, maar ook een leven van korte duur is een blijk van de Liefde van GOD, DIE steeds aan het werk is - ook al kan de mens Haar niet altijd herkennen.

AMEN

3258 Doel van het voortijdige sterven

16 september 1944

Voortdurend wordt de mensen het vergaan van aardse zaken voor ogen gehouden, en steeds worden ze geconfronteerd met de dood - wanneer talloze mensen voortijdig overlijden. Ze staan machteloos tegenover de gebeurtenissen die leed en ellende over de mensen brengen. Maar hun instelling veranderen ze niet, en ze denken ook niet over de eigenlijke oorzaak van het lijden en het vervroegde sterven van mensen na.

Daarom neemt het leed steeds smartelijkere vormen aan. De mensheid zal vol ontzetting het komende wereldgebeuren op de voet volgen, en verstijven van schrik over de grootte van de rampspoed die over hen uitbreekt, maar ze wil het niet anders - toch komen de mensen helemaal niet onder de indruk van de ellende van de tijd - en trekken er geen voordeel uit voor hun ziel.

En daarom gebruikt GOD de sterkste middelen om hen wakker te schudden uit hun lethargie. Want of ook de mensen lichamelijk lijden of door wereldlijke zaken, hun zielen blijven er onaangeroerd

door. Zij blijven onverschillig tegenover de slagen van het lot daar zij anders zouden proberen zich te veranderen, vanuit het besef dat hun geestelijke houding de aanleiding is van het vergrote leed op aarde.

Daarom moeten ook zoveel mensen vroegtijdig uit het leven scheiden, omdat een langer blijven leven hun zielen eerder tot nadeel dan tot voordeel zou zijn. Zij zouden hun geloof geheel verliezen en alleen nog maar aan hun aardse bestaan denken.

Daarom laat GOD het ook toe dat zo talloze mensen het lichamelijke leven verliezen ondanks hun gebrekkige staat van voltooiing, om een wegwijnen te verhinderen. Om hun nog de mogelijkheid te geven in het hiernamaals tot voltooiing te komen, want de toestand op aarde blijft hun niet verborgen, en zij kunnen ook het verdere verloop volgen en tot het inzicht komen dat de mensen zelf schuldig zijn aan het grote aardse leed door de verwaarlozing van hun zieleheil, door ongelovigheid, door een verkeerde levenswandel en door liefdeloos denken.

Ook kunnen de mensen die GOD reeds vroegtijdig oproept van de aarde in het aangezicht van de dood nog tot inzicht komen, ze kunnen zich nog innig met GOD verbinden, ze kunnen door groot verdriet nog gelouterd worden, en dan heeft dat voor hen een verhoogde graad van rijpheid ten gevolge dat een langer leven op aarde hun niet zou hebben opgeleverd. In dat geval is een vervroegd sterven voor hen een zegen.

En hoe groot het lijden op aarde ook is, het is alleen maar een middel om zielen te winnen, maar door weinig mensen als zodanig ingezien. De grootte van de nood moet hun de weg tot GOD doen vinden, DIE elke nood bannen kan en ook bannen zal als de mens gelovig Zijn hulp verwacht.

Waar echter ook deze grote nood zonder resultaat blijft, waar de mensen HEM vergeten en daardoor in het grootste gevaar verkeren totaal op de afgrond af te stevenen, daar beëindigt GOD zo menig aards leven en HIJ laat onmenselijk schijnend leed toe. Want HIJ denkt steeds aan de ziel van de mensen en tracht deze te redden, ofschoon het lichaam daarbij vergaat. Want niets is verkeerd wat HIJ doet, maar alles is goed en tot zegen voor de ziel van de mens.

AMEN

1899 De ontbinding van de aardse vormen Het verbranden van het lichaam Bespoediging van het ontbindingsproces

28 april 1941

Alles gaat z'n ontbinding tegemoet omdat het de weg moet gaan van de ontwikkeling omhoog. Maakt zich nu het geestelijke van de materie los, dan heeft het deze overwonnen. Niet altijd echter is het geestelijke zo ver uitgerijpt dat het geen aards omhulsel meer nodig heeft, en dan neemt het weer verblijf in een nieuwe vorm die evenzo weer stoffelijk is. Wanneer nu echter de ziel, het geestelijke in de mens, van het lichaam scheidt, houdt de aardse omvorming op, d.w.z. de ziel ontvlucht de laatste vorm op aarde om nu niet bezwaard door enige materie in te gaan in een nieuw rijk, dat geheel anders is dan de aarde.

Nu is het lichaam weer onderworpen aan ontbinding, d.w.z. de geestelijke substanties waaruit ook het aardse lichaam is opgebouwd moeten, daar zij het wezenlijke zijn dat zich nog in het beginstadium van ontwikkeling bevindt, de ontwikkelingsgang eveneens doormaken en zich voor dit doel weer bij de goddelijke scheppingswerken voegen - waarvan het doel juist de hogere ontwikkeling van het geestelijke is.

Nu kan dat op veel manieren gebeuren, maar het geestelijke moet steeds de mogelijkheid van een dienende bezigheid gegeven worden. Daarom moeten deze substanties zich bij zo'n scheppingswerk aansluiten, waar zij de een of andere opdracht te vervullen hebben, om door het vervullen ervan

dienstbaar te zijn. Want alleen **door dienen** kan het wezenlijke tot rijpheid komen. Wordt dit de mogelijkheid om te dienen ontnomen, dan wordt de opwaartse ontwikkelingsgang onderbroken - wat voor het wezenlijke een uiterst pijnlijke toestand betekent.

De lijdenstijd van het geestelijke kan weliswaar bekort worden, maar het geestelijke is toch de mens niet dankbaar die in zijn ontwikkelingsgang ingrijpt en het verhindert dienend werkzaam te zijn.

En zodra het lichaam van de mens wordt verhinderd zijn natuurlijke ontbinding te ondergaan, doordat men dit proces tracht te bespoedigen door het verbranden ervan, of ook wel op chemische manier, gaat het geestelijke een veel pijnlijkere weg en moet die ook gaan omdat dit proces in strijd is met de goddelijke ordening en met de bestemming die GOD elk scheppingswerk heeft gegeven. Want dit is een eigenmachtige manier van menselijk handelen die niet met de Wil van GOD overeenstemt.

Het menselijke lichaam moet aan de aarde worden overgedragen, wat ook zijn bestemming is. "Van de aarde zijt gij genomen en tot de aarde zult gij wederkeren". Indien GOD Zelf het niet anders bepaalt door Zijn ingrijpen en door het beëindigen van een mensenleven op andere wijze, dan door de natuurlijke lichamelijke dood van de mens.

Heeft de ziel zich van het lichaam losgemaakt, dan is de opdracht van het lichaam, dus van het geestelijke waaruit het lichaam is opgebouwd, tegenover de ziel vervuld. Maar tot het lichaam volledig is ontbonden, zijn het nog verdere mogelijkheden gegeven dienend werkzaam te zijn, al lijkt dit onbegrijpelijk voor de mens, terwijl van dat wat rest na een versneld ontbindingsproces, geen enkele taak om dienend bezig te zijn, overblijft.

Buitengewoon verkeerd is daarom te geloven dat het lichaam van de mens zich aansluit bij de ziel, door een op zulke wijze teweeg gebracht louteringsproces. Het geestelijke van de uiterlijke vorm heeft wel dezelfde bestemming zich eens te verenigen met ontelbare zielesubstanties, om evenzo weer als menselijke ziel de laatste weg van ontwikkeling op aarde te gaan. Toch zal dit nooit zo gebeuren zoals dit door de mensen verkeerdelijk wordt geloofd, omdat voor het wezenlijke een vastgestelde tijd bepaald is, die de mens niet naar eigen goeddunken kan verkorten door een uiterlijke methode - als hij niet de enige mogelijkheid van de geestelijke opwaartse ontwikkeling ten volle benut op de aarde. Ofwel, als hij door zijn levenswandel, zijn juiste instelling tot GOD, zijn geloof en door actieve liefdadigheid niet een graad van rijpheid verwerft die ook voor de lichamelijke omhulling de aardse weg verkorten kan. Maar steeds moet het aan de Wil van GOD worden overgelaten, welke dienende opdracht HIJ het omhulsel nog toewijst.

AMEN

0974 Onvergankelijkheid Eeuwigheid - Zelfmoord

21 juni 1939

Het probleem van de onvergankelijkheid, het eeuwigheidsbegrip, is door de mens niet op te lossen. Hij kan met zijn menselijk verstand niet begrijpen wat boven het aardse begrip uitgaat. Anderzijds is hem ook geen geestelijke verklaring te geven die toereikend zou zijn voor het begrijpen ervan. Pas het binnengaan in lichtsferen geeft het wezen een gedeeltelijke opheldering, en het blijft hem zelfs dan nog een probleem dat evenals de eeuwige GODHEID - nooit helemaal kan worden opgelost. Want dit moet voorop gesteld worden om het navolgende begrijpelijk te maken.

In tijden van geestelijke nood zijn de mensen geneigd te geloven dat zij naar believen een einde aan hun leven - en daarmee een einde aan hun bestaan kunnen maken, zij geloven slechts een beperkte tijd te bestaan en zich dus ook gerechtigd te voelen en bevoegd om dit leven te verkorten.

Er ontbreekt hun eenvoudig het begrip onvergankelijkheid, onbegrensde tijd - eeuwigheid. Dat zij nooit ophouden te bestaan is voor hen niet bewijsbaar, maar ze vinden de gedachte dat het leven eens ten einde is, veel aangener.

Wel heeft de mens nu en dan een gevoel van onbehagen over de vergankelijke afloop, maar hij stelt zich eerder met deze gedachte tevreden dan met de gedachte aan een verder leven na de dood. Hij ziet dat alles op aarde een tijdelijk karakter heeft en wil daarom niet aan de onvergankelijkheid van zijn "ik" geloven. En zulk een mens dan het begrip "eeuwig" bij te willen brengen, zou eenvoudig onmogelijk zijn.

De gedachte dat iets wat met hem in nauw verband staat nooit op zal houden te bestaan bezwaart hem. Het wekt in hem een verantwoordelijkheidsgevoel op, want het leven is begrijpelijkerwijs geheel anders te beschouwen - zodra met een bestaan dat voortduurt rekening gehouden moet worden.

(22 juni) Dus zullen de mensen die het voortleven bewust ontkennen er ook niet voor terugschrikken, zelf aan hun aardse leven een einde te maken. Want als ze zich van hun aardse leven ontdoen, geloven ze, daarmee aan alles een einde te maken. Maar zij denken er niet aan wat het gevolg van hun handelen is als hun opvatting verkeerd is.

Wat zij weggooien is alleen de buitenkant, niet echter het leven zelf. Dat gaat voor hen gewoon weer door, want dat is niet te vernietigen, noch op aarde, noch in het hiernamaals. Het is in de ware zin van het woord onvergankelijk, dus van eeuwigheidsduur. Een einde daarvan is onmogelijk omdat de Schepper Zelf dat wezen uit Zich heeft voortgebracht, en alles wat goddelijk is in zijn oersubstantie - kan onmogelijk ooit vergaan.

En zo heeft de Schepper in Zijn Wijsheid ook bepaald dat er voor het wezen geen beperking is gesteld, om de volmaakte staat te bereiken. Dat het wezen bezig kan zijn steeds hoger te komen en dus voortdurend werken en geven alsook ontvangen kan, zonder ooit uitgeput te raken of van de eeuwige GODHEID het uiterste gevergd te hebben. De mens op aarde kan zich het begrip "eeuwigheid" heel moeilijk voorstellen, zoals hem ook de onvergankelijkheid niet helemaal kan worden duidelijk gemaakt - want op de aarde is er niets wat onvergankelijk zou zijn. En de onvergankelijkheid van de ziel kan hem ook niet bewezen worden, maar moet door hem geloofd worden.

Het tijdsbesef eeuwigheid is eveneens niet met het menselijke verstand te analyseren, want de poging daartoe kan onmogelijk tot een resultaat leiden als er niets aards is waar de mensen het mee kunnen vergelijken. Er wordt door de mens alleen dan iets als waarheid aangenomen als het door bewijzen gestaafd kan worden, en zodoende blijft ook hier weer alleen het geloof. De mens moet geloven wat hem niet bewezen kan worden, en hij moet daarom de onvergankelijkheid van het wezen tot in alle eeuwigheid vooropstellen bij al het overige denken.

AMEN

6005 Het eigenmachtig beëindigen van het leven

19 juli 1954

Er is u, mensen een tijd toegekend om de laatste verlossing uit uw boeien, om de uiteindelijke vrijwording uit de vorm, te bereiken. Maar deze tijd is naar zijn lengte verschillend vastgesteld, zoals IK het als goed inzag voor uw ziel. Niet willekeurig wordt uw aardse leven van MIJ uit beëindigd. Van ieder persoonlijk is de rijpheid van de ziel MIJ bekend en zo ken IK ook het gevaar van een terugval, of de mogelijkheid van een verder vooruitgaan op aarde. En Mijn Liefde en Barmhartigheid maakt ook vroegtijdig een eind aan een mensenleven, om die ziel te beletten achteruit te gaan. Of, IK zie de mogelijkheid van een verandering in het laatste uur en verleng

daarom de levensduur steeds volgens Wijs raadsbesluit, want MIJ is alles bekend wat een ziel tot heil strekt.

En nu zult u begrijpen wat een zwaarwegend vergrijp een eigenmachtig beëindigen van het aardse leven is. Wat voor 'n zonde u begaat dat u op Mijn Liefde en Barmhartigheid vooruitloopt en de gelegenheid niet benut die uw ziel geboden wordt, om tot voltooiing te komen. U grijpt in Mijn heilsplan in en u berokkent 'n schade aan uw ziel die eenmaal een overgroot berouw en zelfverwijten in u teweeg zal brengen, maar niet meer goed te maken is in het hiernamaals. Want de voordelen die u op aarde zou moeten en kunnen benutten, kunnen u in het rijk hierna nimmermeer geboden worden. U heeft voor uzelf onherroepelijk iets verspeeld, zelfs al lukt het u uw zieletoestand iets te verbeteren - als u nu uw weg omhoog zoekt.

Doch een groot gevaar bestaat dat de ziel wegzinkt, dat zij zich verzet zoals haar eigenmachtig beëindigen van het leven een verzet was, en dat zij in dit zich afwenden volhardt. Zulke zielen hebben zeer veel hulp nodig opdat zij niet verloren gaan voor eeuwig lange tijden, maar er geschiedt ook hun alleen maar naar hun wil.

IK sta waarlijk allen bij - ook in de grootste nood, die dadelijk verminderen zal als de mens maar aan MIJ denkt, als hij MIJ aanroept om hulp. Want de nood is alleen maar het middel uw gedachten op MIJ te richten, opdat u nu ook van uw aardse leven een succes zou kunnen maken. En die nood treft de mens niet zonder reden, want zijn ziel is in gevaar en door deze nood moet zij een uitweg vinden. En hoemeer zij zich verhardt tegen MIJ, des te meer brengt zij zichzelf in gevaar, om op het laatst Mijn Wil te trotseren en het leven dat Mijn Liefde en genade haar geschonken heeft voor de uiteindelijke verlossing weg te gooien.

Want de belichaming als mens is voor de ziel een genade - een geschenk van Mijn Liefde - het is de laatste trede omhoog die zij behoeft te gaan, om dan voor eeuwig vrij en zalig te kunnen zijn. De ziel is vlak bij haar doel aangekomen en daarom voor haar doen verantwoordelijk, als zij geen gebruik maakt van dit genadegeschenk maar het weggooit in een verblind denken.

MIJ is elke opwelling van het hart bekend en IK oordeel waarlijk rechtvaardig. IK houd rekening met de zwakheid van Mijn schepselen, maar die is niet onverdiend en de vrije wil van de mens drukt hem teneer zodra die wil verkeerd gericht was en dus misbruikt werd. De mens kan aan zijn nood geen eind maken door zelf in te grijpen, hij moet er mee verder, hij zal geen uitweg vinden uit zijn nood. En daarom zal de ziel ontzaglijk lijden in het rijk hierna, tot zij deze op dezelfde wijze meester wordt als zij het ook kon op de aarde. Tot zij tot HEM haar toevlucht neemt, DIE HEER is over lijden en nood - omdat HIJ overwinnaar is van zonde en dood.

AMEN

3794 De vrijheid van wil Het afbreken van de ontwikkeling

8 juni 1946

IK laat de menselijke wil zijn vrijheid. Wat dat betekent en waarom het zo wordt toegelaten zult u pas begrijpen als u wedergeboren bent in de Geest, als u bekend bent met Mijn Verlossingsplan van eeuwigheid en met de verlossing van het geestelijke dat gebonden is. Dan pas zult u de noodzaak inzien dat de mensen zelf zich eerst moeten veranderen, willen zij een verandering in hun levenssituatie bereiken. Want IK ben HEER over Hemel en aarde, en alles is alleen mogelijk door Mijn Wil of Mijn toelaten.

Hoe de mens zichzelf tegenover Mijn eeuwige wetten instelt, hoe hij zich zelf naar Mijn eeuwige ordening voegt of er zich tegen verweert, zo is ook het lot op aarde en in het geestelijke rijk dat hij

zichzelf bereidt. IK zal nooit of te nimmer de wil van de mensen met geweld breken, alleen door allerlei middelen Mijn schepselen trachten te bewegen hun wil zelf te veranderen.

En zo'n middel is ook de grote nood die over de aarde gaat, die echter door mensen zelf veroorzaakt is, juist door hun verkeerde wil. IK moet hen laten uitrazen terwille van hen zelf, wil IK de mogelijkheid niet verhinderen dat zij als vrije schepselen eens die wil ook gebruiken in de goede richting en volmaakt worden.

Wat uit Mijn Kracht is voortgekomen, was en blijft goddelijk. Het kan nimmermeer in een gebonden toestand blijven, zelfs al heeft het zich uit eigen wil in deze toestand gebracht. Ontneem IK echter de mens de vrijheid van wil, dan blijft het schepsel voor eeuwig onvrij, het kan niet meer in zijn oertoestand terugkeren, die het alleen in vrije wil bereiken kan. Of, IK moet het uit MIJ voortgekomen schepsel elke kennis over zijn bestemming ontnemen en het dan sturen volgens Mijn Wil, dan echter is het een wezen dat zich schikken moet, dat nog ver van de goddelijkheid verwijderd is. Wil het echter dichter bij zijn oertoestand komen, dan moet het die vrijheid van wil gegeven worden en het moet dan die wil gebruiken op de juiste manier. Want daartoe gaf IK hem het leven als mens. IK gaf hem de bekwaamheid te denken en te handelen, en IK zal zijn vrije wil niet uitschakelen vóór zijn proeftijd op aarde is afgelopen. Doch een verkeerd gebruikte wil moet IK opnieuw binden vóór lange tijd, hem dan pas de vrijheid weer teruggevend als hij weer de genade verkrijgt als mens belichaamd over de aarde te gaan en opnieuw de laatste wilsproef af te leggen.

Dit is vastgesteld sinds eeuwigheid en IK kan dat niet ongedaan maken, want dat zou Mijn wet van eeuwigheid tegenspreken en het wezenlijke geheel van zijn goddelijkheid beroven. Want wat van MIJ is uitgegaan, blijft altijd en eeuwig een deel van MIJ, dat als uiteindelijk doel het bereiken van de oertoestand gesteld is - waartoe de vrije wil onvermijdelijk noodzakelijk is.

En al brengt deze vrije wil daden van de grofste liefdeloosheid voort, IK zal hem niet binden vóór de tijd. IK zal alleen door Mijn Wil daar de orde weer tot stand brengen, waar de vrije wil van de mensen gebruikt wordt om nader tot MIJ te komen. Maar als het uur gekomen is dat IK als het eind bestemd heb sinds eeuwigheid, breekt Mijn Wil de ontwikkeling af. Dan wordt er eerst weer een toestand van orde geschapen die het binden van de totaal verkeerde wil vereist, opdat de verlossing van het onvrije geestelijke weer opnieuw kan beginnen.

Want IK houd niet op te zorgen voor het uit MIJ voortgekomen en uit vrije wil van MIJ afgevallen geestelijke, dat het zijn vrijheid weer terugkrijgt, dat het zijn oertoestand bereikt en eens zalig wordt.

AMEN

5605 Het opwekken van doden door GOD's Woord

18 februari 1953

U moet het dode tot leven wekken. Uit de diepte zult u het levenloze omhoog halen en weer leven inblazen, u moet het met een kracht aanraken die het levend maakt. Deze kracht is Mijn Woord dat uit den hogen tot u komt, dat IKZelf u doe toekomen opdat u het als tussenpersoon doorgeeft, opdat Mijn Kracht ook hen beroert van wie de geest nog dood is.

U bezit iets kostbaars, een gave die wonderwerking heeft. U bezit geestelijke kracht en kunt daarmee de doden tot leven wekken. Doch zoals u het van de eeuwige LIEFDE ontvangt, zo moet u Mijn Woord ook in liefde doorgeven. De wil tot helpen moet u aansporen, uit te delen wat ook u tot leven heeft gewekt, dan zult u steeds succes hebben en zegenrijk kunnen werken op aarde en ook in het geestelijke rijk

Overall is grote duisternis en in deze duisternis vertoeven talloze geestelijk dode zielen. Leven echter betekent licht. Ontwaken ten leven kan echter alleen die ziel die wordt aangeraakt door een lichtstraal die de warmte van de liefde uitstraalt, en dus stimulerend werkt op de verstarde ziel. Een liefdelicht moet deze dode zielen beroeren, dan ontwaken zij zeker ten leven.

En deze liefde- en lichtstraal moet u hun brengen terwijl u hun Mijn Woord schenkt, dat hen bovenmate weldadig aandoet zodra het hun in liefde aangeboden wordt. Het is een geneeskrachtig levenswater dat u door Mijn Liefde en genade onafgebroken toevloeit. Uw zielen worden er gezond door en vinden het Ware leven en u behoeft daarom de dood van de ziel niet meer te vrezen.

Maar de vele zielen die in hun graven liggen, die zich weliswaar volgens hun idee nog op aarde bevinden en toch geestelijk dood zijn en in een beklemmende duisternis - deze zielen omringen u en die moet u hulp bieden. U moet hen ophelpen uit de nacht van de dood tot het licht van het leven, want u hebt een doeltreffend middel. U hebt het enige middel dat hen helpen kan, Mijn Woord, de Kracht- en Lichtuitstraling van MIJZelf die nooit zonder uitwerking blijft - als zij de zielen maar beroeren kan.

Zolang Mijn Woord niet verder doordringt dan alleen tot het oor van de mensen raakt het de ziel nog niet, want deze alleen is voor de werking van Mijn Woord ontvankelijk. Maar alleen de liefde opent de deur, zodat IKZelf met Mijn Liefdekracht die ziel kan aanraken. En uw liefde opent voor MIJ de deur als u uw best doet deze dode zielen hulp te bieden en u hun Mijn Woord in liefde verkondigt.

Bedenk welke macht u gegeven is: U kunt doden opwekken ten leven met Mijn Woord, en als alleen de liefde u er toe aanspoort Mijn Woord te verbreiden zal IK uw pogingen zegenen. Draag licht in de duisternis waar die ook mag zijn. Neem al degenen aan die geestelijk dood zijn en gedenk zowel uw dode medemensen als ook de doden in het hiernamaals. Wil dat zij ten leven ontwaken en breng hun in liefde Mijn Woord, en de Kracht van Mijn Woord zal wonderen verrichten. De zielen zullen ontwaken ten leven en het licht zien, en zij zullen het leven nimmermeer verliezen.

AMEN

4305 Gebed voor arme zielen

19 mei 1948

De zielen die zich in de duisternis bevinden lijden onuitsprekelijk. Hun kracht is gebroken, ze zijn in een staat van uiterste hopeloosheid zolang hun de kennis ontbreekt over de kracht van de liefde die hun lot verlicht. Zij dwalen her en der en ook hun wil is geheel apathisch, en zo blijven zij een onnoemelijk lange tijd in hun toestand vol kwelling, als zij geen hulp ontvangen door gebed.

U, mensen op aarde kunt hun deze hulp verlenen als u in liefde aan deze arme zielen denkt en hun lot zou willen verlichten. Maar alleen de liefde geeft hun kracht. Een gebed **zonder liefde** is waardeloos, het is slechts een vorm zonder uitwerking. Alleen de graad van liefde is maatgevend welke kracht hun daardoor wordt toegezonden.

En zo moet u zich het lot van deze arme zielen voor ogen houden en weten, dat zij u dringend smeken om het sturen van kracht - zodra zij eenmaal de kracht van de liefde hebben ondervonden. Zij zijn op uw hulp aangewezen zolang zij nog in de diepte vertoeven, zolang zij niet zelf door hun kennis die kracht in zich vergroten, wat dan een werken in liefde in het hiernamaals voor andere noodlijdende zielen betekent.

Elke goede gedachte die hun uit mededogen wordt toegezonden heeft een verlichtende uitwerking op die zielen, zij voelen dat en blijven dan steeds in uw nabijheid. Zij smeken u terwijl ze zich in

uw gedachten dringen, om hen met uw liefhebbende voorspraak te gedenken. Vergeet hen niet, keer uw gedachten niet van hen af, schenk hun een liefdevol gebed en help hen daardoor opwaarts te gaan. Verlicht hun kwellingen en bewijs hun voor alles de kracht van de liefde opdat ook in hen de liefde tot de noodlijdende zielen ontwaakt en zij, door liefdewerken aan hen, zichzelf nu uit deze nood kunnen bevrijden.

Hun omgeving is in overeenstemming met hun zieletoestand, zonder licht en woest. En als een gebed voor deze zielen opstijgt tot GOD, ontstaat er een flauwe schemertoestand waarin die ziel een glimp van inzicht heeft, wat haar na een voortdurende duisternis uiterst weldadig aandoet. De mate van liefde in die voorspraak bepaalt de helderheid van het licht dat in die donkerte binnenstraalt. En de ziel keert zich naar dat lichtschijnsel toe, doordat ze steeds weer nieuwe stralen verwacht en erom vraagt.

Vervul hun smeken, laat hen niet alleen in hun nood, geef hun de hulp die u hun nog geven kunt. Breng hen d.m.v. gedachten het evangelie. Vermaan hen dat ook zij in liefde hun omgeving moeten gedenken. Dat ook zij hen moeten helpen in de zegen van een lichtuitstraling terecht te komen, doordat ze hun weer doorgeven wat zij van u ontvangen.

U kunt door uw gebed onnoemelijk veel nood verzachten. U kunt meewerken aan de verlossing van deze zielen door uw gebed, want de op hen gerichte kracht heeft invloed op hun wil - die nu weer op de juiste wijze werkzaam wordt. De ziel benut de tot haar komende kracht om te werken in liefde voor andere noodlijdende zielen, en nu begint haar weg omhoog, waar zij u eeuwig voor danken zal.

AMEN

7386 Grote inspanningen in het hiernamaals om verlossend bezig te zijn - JEZUS CHRISTUS

5 augustus 1959

Een grote verlossingsactie is aan de gang, want overal waar zich lichtwezens mochten belichamen op aarde zetten zij zich ook in, het evangelie onder hun medemensen te verkondigen. En hun inspanningen worden ondersteund door de wezens uit het lichtrijk die op elke wijze de gedachten van de mensen beïnvloeden, en hen ontvankelijk maken voor het goddelijke Woord - zodra het hun aangeboden wordt.

Evenzo is er in het hiernamaals een grote inspanning op te merken doordat de lichtwezens zich steeds vaker in de uiterste diepte wagen, en zich ook heel erg inspannen in de duisternis licht te brengen. Wel komt het altijd op de gewilligheid van de wezens aan of zij licht aannemen of zich afwenden, als er steeds weer lichtvonken oplichten, die hun de weg willen wijzen naar een bron van licht. En volgen zij deze weg, dan kan zeer snel de duisternis van hen wijken en helder licht hen tegenstralen. Maar slaan ze daar geen acht op, dan zal nog eeuwigheden lang dichte duisternis hen omringen en zij zullen opnieuw gekluisterd worden in de scheppingen van de nieuwe aarde.

Wat echter nog gedaan kan worden om al deze zielen te redden, dat wordt waarlijk gedaan van de kant van de wereld vol van licht. En waar op aarde nog de mogelijkheid bestaat dat de mensen licht gebracht kan worden, daar gaan de lichtdragers zeker niet aan voorbij. Want dezen zijn in deze laatste tijd overal op de aarde belichaamd om midden onder de mensen tot zegen van hen te werken, en hun de weg naar verlossing te tonen.

Maar dat is geen gemakkelijke onderneming, want de stem van de wereld is luider. Waar het Woord van GOD wordt verkondigd zullen er altijd maar weinige verschijnen, terwijl de wereld kan bogen op talloos meer aanhangers die echter liever de duisternis kiezen dan het licht en daarom ook geen

verlossing kunnen vinden tijdens hun aardse leven. Maar er wordt geworsteld om alle zielen, want ook van boven uit het lichtrijk wordt geen moeite achterwege gelaten om de gedachten van de mensen op dat rijk te richten, dat niet van deze wereld is. De lichtwereld in het geestelijke rijk is onvermoeid bezig het licht te laten neerstralen op de verduisterde mensheid. En zo zullen er steeds weer verbindingen worden aangeknoopt vanuit het geestelijke rijk met de aarde, en de goede mensen zullen gewillig nakomen wat hun door de lichtwezens wordt aangeraden als noodzakelijk en dienstig voor het zieleheil van de medemensen.

En zij zullen ook de aansporing van de lichtwezens in acht nemen, wat nu zichtbaar wordt door de ijverige arbeid in de wijngaard des HEREN, door het verkondigen van het evangelie - door de verbreiding van het Woord van GOD, door geestelijke gesprekken, ophelderingen en een voortdurende verwijzing Naar JEZUS CHRISTUS, de goddelijke Verlosser. Van Zijn Naam zal steeds weer gewag gemaakt worden en de ijver zal niet verminderen maar toenemen, omdat overal ook een zaadkorrel op goede bodem valt. Omdat JEZUS CHRISTUS Zelf die mensen vastpakt die de weg naar HEM inslaan, die hun gelaat naar HEM wenden en dus het verlangen hebben door HEM verlost te worden. Dezen zal HIJ nimmer verlaten, of het op aarde is of ook in het hiernamaals. Een innige roep tot HEM zal gehoord worden en de ziel ook geven wat zij verlangt. Een innige roep is voor HEM het bewijs dat HIJ door die ziel wordt erkend, en dan is haar lot voor eeuwig verzekerd. Daarom is elke arbeid om te verlossen door HEM gezegend, en aan al deze arbeid neemt JEZUS CHRISTUS Zelf deel. Want HIJ heeft alleen de vrije wil van de mens nodig om Zijn Verlossingswerk aan de ziel te kunnen volbrengen, opdat deze vrij wordt van zonde en dood en nu in deze vrijheid de eeuwige zaligheid kan binnengaan.

AMEN

3135 De genade van de eindtijd; Het voortijdige sterven - Het hiernamaals

28 mei 1944

GOD zal ieder genadig zijn die thans nog zijn onrecht inziet en er afstand van neemt. Maar zonder erbarmen zal de zwaarste straf worden opgelegd aan hen, van wie de hardheid niet wijkt. Die met hun medemensen geen mededogen hebben en zichzelf dus door hun liefdeloosheid veroordelen.

En de komende tijd zal getuigenis afleggen van de verdorvenheid van de mensen. Er zullen middelen die geheel ondenkbaar zijn worden verzonden, die alle in dienst zullen staan van de vernietiging. De mensen zullen er niet voor terugschrikken hun plannen ten uitvoer te brengen door van deze middelen gebruik te maken - en de onderdrukking van de mensen zal toenemen. En voor dit alles moeten de aanstichters en ook allen die met hen instemmen en hen in hun plannen ondersteunen, zich verantwoorden. Want GOD is rechtvaardig en HIJ oordeelt naar gedachten, woorden en werken.

HEM is niets verborgen. HIJ kijkt in het hart van de mens en elke opwelling van het hart bepaalt de mate van genade die hem ter beschikking staat, en die hem ook gegeven wordt als het einde in aantocht is - want het einde komt onherroepelijk. De gedragingen van de mensen verhaasten het, en daarom wordt er een periode die geen beter mensengeslacht kon voortbrengen ten einde gebracht. Ook al mocht GOD nog lang geduld oefenen en al zou de mensen nog vaak gelegenheid geboden worden zich te veranderen, dan zouden ze er toch geen gebruik meer van maken, en daarom wordt het aardse leven van GOD uit beëindigd.

Dit tijdperk van ontwikkeling was voor de mensheid bijzonder rijk aan genaden en zou zeker meer dan voldoende zijn geweest, hun verlossing te brengen. Nog tot het einde staat GOD de mensen bij met buitengewone genadegaven, maar er wordt meestal geen acht op geslagen, zoals in het

algemeen nergens aandacht meer aan wordt geschonken wat met GOD of het eigen zieleheil verband houdt.

En daarom is een langer verblijf op deze aarde helemaal misplaatst, d.w.z. alleen het lichaam vaart er wel bij, echter niet de ziel die onvergankelijk is. Daarom wordt de ziel elke verdere mogelijkheid tot 'n aards leven ontnomen, maar haar in het hiernamaals nog een verdere ontwikkeling verzekerd, als zij tenminste daar ook niet afwijzend tegenover het Woord van GOD staat. Aangenomen, dat zij nog vóór het laatste oordeel, vóór het einde van deze aarde het lichamelijke leven verliest en opgenomen wordt in het rijk hierna.

Dan is ook de dood vóór het einde nog een bijzondere genade voor de mens, als hij op aarde nog een beslissing heeft genomen. Hij vindt dan in het hiernamaals nog rijkelijk gelegenheid hulpvaardig te zijn en in liefde te dienen. En hij kan daardoor toch nog de onderbroken ontwikkeling voortzetten, ja zelfs nog beginnen, als zijn weerstand niet zo groot is dat hij de zielen die hem willen helpen geen gehoor schenkt.

In dat geval kan hij ook steeds meer wegwijnen en weer tot de hardste materie terugkeren, en dan moet ook hij nogmaals de lange weg over de aarde afleggen, tot hij zich weer als mens kan belichamen.

Deze genaden heeft GOD nog voor velen bereid eer HIJ de oude aarde laat vergaan, maar de vrije wil van de mensen dwingt HIJ niet. En zoals zij zich openstellen voor Zijn genade, zo ook halen zij daar zelf voordeel uit voor hun ziel.

Zowel op aarde als in het hiernamaals kunnen zij leeg en krachteloos zijn, als zij zich van alle genaden niets aantrekken en er zich voor afsluiten. Of ook ongelooflijk snel, zich nog positief ontwikkelen als zij door hun wil elke genadegave op zich in laten werken en daardoor in grote mate van kracht worden voorzien.

Want GOD is bovenmate Genadig en Barmhartig - maar ook Rechtvaardig, en HIJ bedeeft de mensen alnaargelang hun wil.

AMEN